

ПОСТАНОВА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

6 липня 2016 року

м. Київ

Судова палата у цивільних справах Верховного Суду України в складі:

головуючого Яреми А.Г.,

*суддів: Гуменюка В.І., Охрімчук Л.І., Лященко Н.П.,
Сімоненко В.М.,*

розглянувши в судовому засіданні *справу за заявою Австрійського підприємства у формі товариства з обмеженою відповідальністю «Рабмер-Україна» про визнання дубліката виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню*, за заявою Австрійського підприємства у формі товариства з обмеженою відповідальністю «Рабмер-Україна» про перегляд ухвали Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 17 грудня 2015 року,

в с т а н о в и л а:

У листопаді 2014 року Австрійське підприємство у формі товариства з обмеженою відповідальністю «Рабмер-Україна» (далі – ТОВ «Рабмер-Україна») звернулося до суду із зазначеною заявою, посилаючись на те, що у зв’язку із фактичним закінченням виконавчого провадження 7 березня 2014 року, відкритого на підставі оригіналу виконавчого листа від 23 вересня 2009 року, неможливо розпочати завершене виконавче провадження знову, а дублікат виконавчого листа не підлягає пред’явленню до виконання.

Суди розглядали справу неодноразово.

Самбірський міськрайонний суд Львівської області ухвалою від 25 листопада 2014 року, залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду

Львівської області від 17 листопада 2015 року, постановив відмовити в задоволенні заяви ТОВ «Рабмер-Україна» про визнання дубліката виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню.

Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ ухвалою від 17 грудня 2015 року відмовив у прийнятті касаційної скарги ТОВ «Рабмер-Україна» на зазначені ухвали судів на підставі пункту 2 частини першої статті 324 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України).

У заяві ТОВ «Рабмер-Україна» про перегляд судового рішення порушується питання про скасування ухвали суду касаційної інстанції та передачу справи на розгляд до цього ж суду з передбаченої пунктом 2 частини першої статті 355 ЦПК України підстави неоднакового застосування судом касаційної інстанції одних і тих самих норм процесуального права, а саме статей 293, 324 цього Кодексу, при оскарженні судового рішення, яке перешкоджає подальшому провадженню у справі або яке прийнято з порушенням правил підсудності або встановленої законом компетенції судів щодо розгляду цивільних справ.

На підтвердження зазначеної підстави подання заяви ТОВ «Рабмер-Україна» посилається на ухвали Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від:

7 грудня 2011 року у справі за заявою Запорізького державного підприємства «Радіоприлад» про визнання виконавчого листа таким, що частково не підлягає виконанню (№ 6-29978св11);

7 листопада 2012 року, 10 та 24 грудня 2014 року у справах за заявами фізичних осіб про визнання виконавчих листів такими, що не підлягають виконанню (№ 6-220099св12; № 6-24939св14; № 6-43358св14);

20 квітня 2015 року у справі за позовом фізичної особи до публічного акціонерного товариства «Перший Український Міжнародний банк» про визнання виконавчого напису таким, що не підлягає виконанню (№ 6-8158ск15);

Так, постановляючи ухвали у справах № 6-29978св11, № 6-22009св12, № 6-43358св14 суд касаційної інстанції прийняв до свого провадження касаційні скарги та переглянув по суті ухвали судів попередніх інстанцій, якими задоволено заяви про визнання виконавчих листів такими, що не підлягають виконанню.

Ухвалою № 6-8158ск15 суд касаційної інстанції постановив відкрити касаційне провадження у справі та витребувати матеріали справи із суду першої

інстанції.

Постановляючи ухвалу № 6-24939св14 суд касаційної інстанції прийняв до свого провадження касаційну скаргу та переглянув по суті ухвали судів попередніх інстанцій, якими відмовлено в задоволенні заяви про визнання виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню.

Натомість у справі, яка переглядається, суд касаційної інстанції, відмовляючи у прийнятті касаційної скарги на ухвали судів попередніх інстанцій, якими відмовлено в задоволенні заяви про визнання виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню, керувався тим, що відповідно до пункту 2 частини першої статті 324 ЦПК України оскаржувана ухвала суду першої інстанції після її перегляду в суді апеляційної інстанції не підлягає оскарженню в касаційному порядку.

Отже, порівняння змісту наданих заявником ухвал суду касаційної інстанції № 6-29978св11, № 6-22009св12, № 6-43358св14¹ 6-8158ск15 зі змістом судового рішення касаційного суду, про перегляд якого подано заяву, не дає підстав для висновку про те, що суд касаційної інстанції неоднаково застосував одні і ті самі норми процесуального права, а саме статті 293, 324 ЦПК України, при оскарженні судового рішення, яке перешкоджає подальшому провадженню.

Разом з тим наведені правові висновки суду касаційної інстанції про застосування судами норми матеріального права (статті 324 ЦПК України про відсутність права на оскарження в касаційному порядку ухвал суду щодо відмови в задоволенні заяви про визнання виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню), покладені в основу судового рішення, яке переглядається, є неоднаковими з висновками, зробленими в наданому для порівняння судовому рішенні № 6-24939св14.

Заслухавши суддю-доповідача, дослідивши доводи заявника, Судова палата у цивільних справах Верховного Суду України вважає, що заява не підлягає задоволенню.

Вирішуючи питання про усунення розбіжностей у застосуванні судом касаційної інстанції норм процесуального права, Судова палата у цивільних справах Верховного Суду України виходить з такого.

Відповідно до пункту 28¹ частини першої статті 293 ЦПК України окремо від рішення суду можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали суду першої інстанції щодо виправлення помилки у виконавчому листі або визнання виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню.

За змістом пункту 2 частини першої статті 324 ЦПК України сторони та інші особи, які беруть участь у справі, а також особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їх права, свободи чи обов'язки, мають право оскаржити у касаційному порядку ухвали суду першої інстанції, вказані у пунктах 1, 3, 4, 13–18, 20, 24–29, 31–33 частини першої статті 293 цього Кодексу, після їх перегляду в апеляційному порядку, якщо вони перешкоджають подальшому провадженню у справі.

У цій статті наведено перелік ухвал суду першої інстанції, які можуть бути оскаржені в апеляційному порядку окремо від рішення суду. Пунктами 1, 3, 4, 13–18, 20, 24–29, 31–33 частини першої статті 293 цього Кодексу можливість оскарження ухвали суду першої інстанції про відмову в задоволенні заяви щодо визнання виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню, не передбачено.

Отже, оскарження в касаційному порядку ухвали суду першої інстанції про відмову в задоволенні заяви щодо визнання виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню, не передбачено.

Верховний Суду України у своїх постановках від 24 червня 2015 року (№ 6-608цс15) та 13 квітня 2016 року (№ 6-599цс16) висловив правову позицію щодо застосування положень пункту 28¹ частини першої статті 293, статті 324 ЦПК України, зазначивши, що ухвала суду про визнання виконавчого документа таким, що не підлягає виконанню, є перепорою у завершенні судового провадження та реалізації громадянином його «права на суд», гарантованого Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод. Оскільки така ухвала унеможлиблює виконання судового рішення про задоволення вимог кредитора, то зазначене судове рішення перешкоджає подальшому розгляду та провадженню у справі.

Однак у справі, яка переглядається, суд першої інстанції постановив ухвалу про відмову в задоволенні заяви щодо визнання виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню, яка залишена без змін ухвалою суду апеляційної інстанції.

З огляду на викладене висновок суду касаційної інстанції про неоскарження в касаційному порядку такої ухвали суду першої інстанції,

залишеної без змін ухвалою апеляційного суду, є законним.

Відповідно до частини першої статті 360⁵ ЦПК України Верховний Суд України відмовляє у задоволенні заяви, якщо обставини, які стали підставою для перегляду справи, не підтвердилися, або норми права у рішенні, про перегляд якого подана заява, були застосовані правильно.

Керуючись статтями 355, 360³, 360⁵ ЦПК України, Судова палата у цивільних справах Верховного Суду України

п о с т а н о в и л а :

У задоволенні заяви Австрійського підприємства у формі товариства з обмеженою відповідальністю «Рабмер-Україна» про перегляд ухвали Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 17 грудня 2015 року відмовити.

Постанова Верховного Суду України є остаточною і може бути оскаржена тільки на підставі, встановленій пунктом 3 частини першої статті 355 Цивільного процесуального кодексу України.

Головуючий

А.Г. Ярема

Судді Верховного Суду України:

В.І. Гуменюк

Н.П. Лященко

Л.І. Охрімчук

В.М. Сімоненко

